

ΑΝΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΜΑΣ ΑΠΟΦΑΣΗ...

Ιστορική απόφαση αυτή της **Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας**, της πρεσβυγενούς Εκκλησίας μας, η οποία ελήφθη με την συνεργασία και την εντυπωσιακή σύμπνοια των Συνοδικών αρχιερέων, πάντοτε πέριξ του Πατριάρχου μας. Όλοι συνέβαλαν με καθαρή σκέψη, βεβαία πίστη και γενναίο φρόνημα στην ήρεμη τελική απόφαση, η οποία οριοθετεί την παρούσα κατάσταση και υπερασπίζεται τα από αιώνες τεθεσπισμένα.

Με πόνο ψυχής, όρθιοι σε ένδειξη φόβου Θεού και τιμής σε έως εκείνη τη στιγμή αδελφό και συλλειτουργγό Ιεράρχη της Ρωσικής Εκκλησίας, αποφασίσαμε την καθαίρεση του τέως Μητροπολίτη Κλιν κ.Λεωνίδα Γκορμπατσώφ, για τα ιεροκανονικά του παραπτώματα έναντι της παλαίφατης Εκκλησίας Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής.

Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετική η απόφασή μας αυτή, διότι η Ρωσική αντικανονική εισπήδηση ή κατά κυριολεξίαν η ποταπή επιθετική/εκδικητική εισβολή -γι αυτό και αντιευαγγελική/αντιχριστιανική- έπληξε τις λεπτότερες χορδές της υπάρξεως ενός εκάστου εξ ημών, οι οποίοι αφιερώσαμε τη ζωή μας θυσιαστικά στον ιερό σκοπό του ευαγγελισμού των πολύπαθων αφρικανικών λαών, της ανακουφίσεως του πάσης φύσεως σωματικού και πνευματικού άλγους τους, της κοινής προσπάθειας για την ανατολή μίας λαμπρότερης ημέρας γι' αυτούς τους αδελφούς που ελεύθερα μας πλησίασαν αναζητώντας τον Χριστό.

Όταν η ιεραποστολή έκανε τα πρώτα δειλά βήματα στην αφρικανική γη, όταν γενναίοι στην πίστη σκαπανείς του Αποστολικού έργου άφηναν στο όνομα του Χριστού την τελευταία πνοή τους σε τούτα τα χώματα, όταν ακόμη και εμείς οι σύγχρονοι στα γεγονότα, λίγο ή πολύ κακοπαθήσαμε και πεινάσαμε και αρρωστήσαμε και γυμνητεύσαμε μαζί με τους πονεμένους Αφρικανούς μέσα σε ζούγκλες και σαβάνες, οι εκ Βορρά αδελφοί αναβίωναν την τσαρικού στυλ πολυτελή αλλά αυταρχική βιωτή τους, κυρίως όμως ανέπτυσαν εκκλησιολογικοπολιτικές "θεωρίες" περί του Ρωσικού κόσμου άγνωστες στην υπ' ουρανόν Ορθοδοξία, ντυμένες με "εκκλησιαστική ορολογία" πόρρω απέχουσα από την αυθεντική εκκλησιολογία του Σώματος του Χριστού, άγνωστη στη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική (γι αυτό υπερ-εθνική και εκ φύσεως προς όλους ανοικτή) Εκκλησία μας. "Μεμέρισται ὁ Χριστός;" (Κορ.Α'1,13)

Κλείνω με μια αυθόρμητη σκέψη που συνειδητά αρνούμαι να αναλύσω μέσα μου περισσότερο. Πριν η Εκκλησία της Ρωσίας σπεύσει να "σώσει τους αφρικανούς κληρικούς από τους κακούς Έλληνες εργοδότες Επισκόπους" (sic) προσφέροντας 300-500 δολλάρια στον καθένα μηνιαίως (για πόσο καιρό άραγε?), φροντίσε να σώσει τα δικά Της παιδιά, να μεριμνήσει για τα του οίκου Της? Ως "πασών των Ρωσίων" ο Μακαριώτατος Μόσχας και οι εντεταλμένοι Του, μπόρεσαν να πατήσουν το πόδι τους στην Ουκρανία, στην Λιθουανία ή στην Εσθονία, έστω για να ευλογήσουν τα δικά τους παιδιά (διαχωρίζονται οι ποιμενόμενοι σε ημετέρους ή αλλοτρίους?) τα αφοσιωμένα στη Ρωσική Εκκλησία, ως ο πνευματικός πατέρας και οι ποιμένες απάσης γης των Ρως?

Άραγε, τι μπορούν να λένε στα μύχια της ψυχής τους οι μοναδικές δύο λέξεις του Χριστού αμέσως μετά την Ανάσταση Του, "ειρήνη υμίν" ή η λειτουργική φράση "Ο Χριστός εν μέσω ημών"...?

Και έστι και έσται αδελφοί!

+Ο Ναυκράτιδος Παντελεήμων